Ч. 119 Недѣля 30 мая (11 червня) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Повитане Є. Е. Митрополита у Львовѣ.

Вчера о годинѣ 3 по полудни вернувъ Є. Е. Митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичъ зъ Риму до Львова. На дворци зелѣзницѣ зôбрали ся: капітула и священьство львôвске, всѣ питомцѣ семинаріѣ духовнои зъ наставниками, зô свѣтскихъ Русинôвъ пп. О. Барвѣньскій, дръ Дамянъ Савчакъ, Бережницкій, В. Шухевичъ, дръ К. Левицкій, дръ Я. Кулачковскій, Ярембецкій, декотрѣ професоры рускои ґимназіи зъ директоромъ Харкевичемъ, проф. Бѣчай и Врецьона, ремѣсники зъ товариства „Зоря", справоздавцѣ часописей мѣсцевыхъ и вѣденьскихъ, вкôнци селяне и священики, що ѣздили до Риму, а скорше вернули. Лише зô свѣтскихъ москвофілôвъ не бачили мы нѣкого.

При въѣздѣ поѣзду на перонъ заспѣвали зôбранѣ „Многая лѣта!" Пôдчасъ того Є. Е. Митрополитъ цѣлованый по рукахъ витавъ ся зô знакомыми сердечно. Вôдтакъ увôйшовъ до I. клясы и ту въ имени капітулы и цѣлого духовеньства руского повитавъ Є. Е. Митрополита о. митратъ Сѣнґалевичъ. Вôнъ зазначивъ свôй жаль зъ причины сумнои и прикрои пригоды, яка стрѣтила Є. Е. Митрополита у Вѣдни и просивъ приняти запевнене щирои любови и привязаня духовеньства руского до свого проводиря, а заразомъ бажаня, щобы Господь Богъ давъ Єму доброго здоровля ще на довгѣ лѣта.

Вôдтакъ дръ Дамянъ Савчакъ промовивъ такъ: Промавляю въ имени свѣтскихъ Русинôвъ, пôдъ враженємъ вѣсти про брутальный нападъ на Вашу Ексцеленцію у Вѣдни. Зôбрались мы ту, не взыванѣ до того нѣкимъ, лише веденѣ чувствомъ любови и довѣря до В. Ексцеленціѣ. Просимо не брати собѣ тои пригоды до серця, бо мы готовѣ все и всюды боронити Вашои чести, маючи то пересвѣдчене, що В. Е. народности рускои и церкви якъ доси такъ и на будуче буде боронити.

По тыхъ повитаняхъ промовивъ Є. Е. Митрополитъ майже до слова такъ:

„За таке ласкаве привитане складаю вамъ, милѣ гостѣ, мою найщиршу подяку. Подорожь наша при помочи Бога вôдбула ся щасливо. Принятє у Найсвятѣйшого Отця принесло честь и славу нашому народови, о котрôмъ св. Отець все згадувавъ зъ любовію и каждого зъ Русинôвъ зъ окрема и всѣхъ разомъ благословивъ. Три разы принимавъ насъ епіскопôвъ св. Отець, а четвертый разъ всѣхъ разомъ, що приѣхали, а все промавлявъ до насъ словами повными любови и печаливости. Єсли дôйшли до васъ вѣсти, що въ промовахъ Є. Св. Папы мало бути щось инше, анѣжь то, що я вамъ кажу, то прошу васъ о терпеливôсть, а пересвѣдчите ся, що Є. Св. Папа лише зъ найбôльшою любовію вôдносить ся до народу руского, до єго церкви и єго обрядôвъ.

Я мавъ нагоду розмавляти вже зъ декотрыми особами, котрѣ сумнѣвали ся, чи оно такъ справдѣ є, — отже ихъ сумнѣвы усунувъ я зовсѣмъ, а васъ прошу о терпеливôсть. Що до вчерашного вечера (нападу у Вѣдни) то сперщу, коли мене такъ само гôдно, якъ ту теперь принимали, здавало ся менѣ, що молодежь прийшла повитати мене. Та склало ся инакше. Коли почали менѣ докоряти, я зъ холодною кровію, не лякаючись нѣчого, представлявъ имъ, що они зле поинформованѣ, але они мимо того стали кричати: pereat! и кидали яйцями. (Межи зôбраными грôмки крики обуреня: *Соромъ! ганьба имъ!*) Коли демонстрантôвъ усунено, лишило ся на перонѣ ще значне число Русинôвъ, котрѣ прощали ся зô мною и ждали, доки я не вôдъѣхавъ.

Отсе въ коротцѣ справоздане зъ моєѣ подорожи. Приймѣть прошу запевнене — а я думаю, що прийме єго и цѣлый нарôдъ рускій, котрого я найвѣрнѣйшимъ сыномъ до смерти зôстану (ту впреосв. Митрополитъ почавъ говорити голосомъ тремтячимъ и зъ жалемъ та досадою), що я не зробивъ бы и незроблю нѣ одного кроку, котрый бы мôгъ выйти на некористь, на погибель Руси. (Оклики: *Славно!*) Я не зроблю нѣ одного кроку некористного, а коли бы случайно зробивъ, то передъ цѣлымъ народомъ пофну той крокъ, признаю ся отверто, що я зблудивъ и верну на ту дорогу, котра поведе насъ зъ церковою, зъ Богомъ, до добра и пôднесеня мого народу и то мого малоруского народу".

Послѣднѣ слова вымовивъ Є. Е. Митрополитъ зъ незвычайнымъ притискомъ. Промову Єго приняли зôбранѣ грôмкими оплесками та окликами „Славно!"

Потôмъ середъ спѣву „Многая лѣта" вышовъ Є. Е. Митрополитъ зъ сальону и поѣхавъ до своєѣ палаты. Преосв. епископъ Куиловскій бувъ черезъ хвилю зъ впреосв. Митрополитомъ.

Въ доповненю до вчерашныхъ вѣстей про демонстрацію противъ Є. Екс. Митрополита у Вѣдни подаємо ще отсей подробицѣ пôсля вѣденьскихъ нѣмецкихъ и тутешныхъ польскихъ газетъ.

Fremdenblatt пише: Пôдчасъ выѣзду Митрополита Сембратовича зъ Вѣдня до Львова прийшло на дворци Пôвнôчнои зелѣзницѣ до острои, зовсѣмъ безчестнои и поганои демонстраціѣ, котра выкликала якъ найбôльше обурене середъ єѣ свѣдкôвъ, а котру осудять якъ найострѣйше и широкѣ круги населеня. Москвофільскѣ студенты рускѣ и ихъ панславістичнѣ приятелѣ перебуваючѣ въ гостиннôмъ Вѣдни нажили собѣ сумнои славы ставши виновни-

---

Ôчицѣ вуйка Хомы.

Смѣховинка Святополка Чеха.

(Конець).

Та комедія зъ ôчицями вôдбувала ся що дня зъ всѣлякими змѣнами, лишь часомъ скорше, часомъ пôзнѣйше. Часомъ таки не обôйшло ся и безъ бурѣ, крику та плачу. Якъ бы не тѣ проклятѣ ôчицѣ, то въ ґаздôвствѣ моихъ сусѣдôвъ панувавъ бы взôрцевый спокôй. Вуйко Хома живъ тутъ въ згодѣ зъ своимъ молодшимъ братомъ Иосифомъ — спокôйнымъ и тихимъ старымъ кавалеромъ (а треба тутъ сказати, що вуйко Иосифъ не мавъ нѣякого дѣла зъ ôчицями, бо вôнъ заразъ по обѣдѣ ишовъ до своєи канцеляріѣ). За обохъ господарила щиро повдовѣла сестра Тереса и зъ материньскою печаливостію стерегла своєи розцвитаючои донечки Кляры та многонадѣйного сына Ярослава. Словомъ, була то тиха домашна ідилля — лишь тѣ ôчицѣ, тѣ злощастнѣ ôчицѣ!

Зъ разу розвеселяли мене ôчицѣ вуйка Хомы, але незадовго такъ менѣ були додѣли, що я зъ вôдтамъ выпровадивъ ся. Разъ при нагодѣ довѣдавъ ся я, що недавно передо мною выпровадило ся було трохъ комôрникôвъ, оденъ но другôмъ налякавши ся тыхъ ôчицъ.

Але по менѣ спровадивъ ся до тои комнаты терпеливѣйшій чоловѣчокъ. Оденъ изъ моихъ знакомыхъ залюбивъ ся бувъ на якôмсь балю въ паннѣ Клярѣ и охотно зносивъ всѣ крики, якѣ робили ся черезъ тѣ ôчицѣ. Той приятель, коли пôзнѣйше оженивъ ся, розказувавъ менѣ, що стало ся зъ тыми ôчицями.

Они по моємъ выпровадженю ся заподѣвали ся десь такъ само правильно.

Члены родины пильнували дуже тыхъ ôчицъ, але не пускали ока изъ розсѣяного вуйка. Старый розсѣяный чоловѣчокъ выбиравъ собѣ якъ бы на умысно догôдну нагоду, щобы десь закинути ôчицѣ, а тогды въ цѣлôмъ домѣ не було вже такого, неразъ навѣть дуже глупого кутика, въ котрôмъ бы по звычайныхъ крикахъ та сварцѣ не знайшли ся неразъ зовсѣмъ несподѣвано ôчицѣ вуйка Хомы. Найчастѣйше знаходили ихъ въ коши на папери або въ коробцѣ на вуглє; разъ лѣтомъ знайшли ихъ въ зарукавци панѣ Тересы; кôлька разôвъ показали ся они въ шкатулцѣ на старѣ родиннѣ дорогоцѣнности, що стала ажь на самôмъ сподѣ въ шафѣ на бѣлє; разъ знову мало ихъ не змолола кухарка въ млинку до кавы. Ба, разъ були таки десь безъ слѣду пропали, що наробило було окруженю вуйка Хомы таки немало клопоту и журы; ажь ось въ критичнôй хвили принесли ихъ зъ почты вôдъ приятеля на селѣ, котрый написавъ въ листѣ, що очевидно запаковано ихъ черезъ неосторожнôсть разомъ зъ шинкою, котру приславъ єму зъ Праги вуйко Хома въ дарунку.

Словомъ, я довѣдавъ ся всѣлякихъ правдивыхъ небылиць про тѣ ôчицѣ.

Разъ на именины зробила сестра Тереса несподѣванку свому братови дипльоматичнымъ дарункомъ: купила єму цвікеръ на довгôмъ шнурочку. Але й той пôдступъ не удавъ ся. Вуйко Хома принявъ нерадо сей дарунокъ, поставивъ єго на бôкъ та сказавъ, що на старѣ лѣта не хоче робити зъ себе дурнуватого.

Мôй приятель залагоджувавъ тымчасомъ свою любовну справу — але о тôмъ я тутъ не буду говорити; то справа така якъ всѣ другѣ любовнѣ, анѣ на крыхту не инша. Скажу лишь, що вôнъ зазнавши щастя въ любови и забезпечивши собѣ згоду доньки и матери зайшовъ одного дня у комнату до вуйка Хомы та хотѣвъ попросити єго яко опѣкуна и голову родины о руку дѣвчины, котру полюбивъ.

Вуйко Хома привитавъ єго сердечно.

Мôй приятель розповѣвъ свою рѣчь, а вôдтакъ выймивъ якійсь паперъ зъ кишенѣ.

— Ось якъ разъ доставъ я декретъ на красну и добру посаду — сказавъ вôнъ гордо — на котрôй буду мôгъ жити выгôдно и безъ журы зъ моєю родиною.

— Коли такъ, то правда — почавъ вуйко Хома говорити и взявъ декретъ до рукъ — коли такъ — та бо де вже они знову подѣли ся?

Вôнъ положивъ декретъ на стôлъ, пере-

ками поганои демонстраціѣ противъ высокого достойника церкви. Згадана ґазета розповѣдае дальше, що въ маленькôй кольоніи вѣденьскихъ москвофилôвъ стали звѣстнѣ диспозиціѣ що до подорожи Впреосв. Митрополита и студентамъ дано знакъ, щобы они явили ся передъ вôдъѣздомъ поѣзду на дворци и дѣйстно прибуло тамъ около 20 студентôвъ, котрѣ живо розмавляли зъ собою о тôмъ, що Митрополитъ давъ Папѣ якійсь приреченя що до златиньщеня рускои церкви и вôдчуженя руского народу вôдъ панславістичнои идеѣ. На кôлька минутъ вôйшло до спального ваґона, въ котрôмъ сидѣли Митрополитъ Сембратовичь и еп. Куиловскій, трехъ студентôвъ а оденъ зъ нихъ, Алексевичь ставъ до Митрополита промавляти. Зъ разу похвалявъ вôнъ єго минувшôсть, а вôдтакъ сказавъ: То, що Ты зробивъ въ Римѣ, єсть дѣломъ.... Тутъ уживъ бесѣдникъ ганьблячого слова. Стоячѣ на дворѣ студенты почали тогды кричати „Pereat!" Тогды якійсь официрь вхопивъ Алексевича за плечѣ и вытрутивъ его зъ ваґона и ставъ кликати поліцію. Дальшій подѣѣ описує згадана ґазета въ загальныхъ чертахъ такъ, якъ мы то подали, а вôдтакъ додае, що студентôвъ Алексевича и Яворского, котрѣ признали ся до демонстраціѣ и подали єѣ причину, засудивъ комісаръ, котрый не видѣвъ самъ того скандалу и ледви знавъ, що стало ся, лишь на 25 зр. кары. Демонстрація ся выкликала мѣжь случайно присутными людьми якъ найбôльше обурене. Кôлькохъ старшихъ членôвъ рускои кольоніѣ, що вôдводили достойникôвъ церкви, станули на видъ такъ поганои демонстраціѣ якъ остовпѣлѣ изъ перестраху та сорому, а пôзнѣйше осудили якъ найострѣйше поступоване студентôвъ.

Dzien. Pol. доносить, що мѣжь вѣденьскими москвофілями розпускали ложнѣ вѣсти москвофилы, що вернули зъ Риму. Характеристичною єсть въ сѣмъ дѣлѣ телеґрама, котра появила ся въ Kurj. Lwow., а котру повторивъ „Галичанинъ" и многѣ вѣденьскѣ ґазеты. Тамъ сказано: „Въ середу прибули сюды въ поворотѣ зъ Риму галицко-рускѣ паломники зъ Митрополитомъ Сембратовичемъ и станіславôвскимъ епископомъ Куиловскимъ. Середъ вѣденьскеи кольоніи розôйшли ся заразъ всѣлякѣ вѣсти о принятю рускои депутаціѣ въ Римѣ и обовязкахъ принятыхъ на себе рускими епископами, особливо же Митрополитомъ Сильвестромъ що до златиньщеня рускои церкви, спеціяльно же, що Ватиканъ розбиравъ ухвалы галицко-руского синода церковного, поправивъ тѣ ухвалы и заостривъ ихъ; що въ справѣ заведеня целібату межи рускимъ духовеньствомъ Митрополитъ Сембратовичь обовязавъ ся въ Римѣ до якъ найенерґічнѣйшои акціѣ и що зложивъ тамъ присягу на переведенє всѣхъ жаданыхъ вôдъ него реформъ".

Kurj. Lwow. подавъ бувъ вчера, що въ демонстраціи взяли участь и радикальнѣ студенты. Нинѣ доносять до тои ґазеты, що аранжерами тои демонстраціѣ були лишь самѣ студенты москвофилы зъ товариства „Буковина". О тыхъ аранжерахъ говорять яко о аґентахъ россійскихъ, котрѣ дôстаютъ стипендіи россійскѣ. Они хотѣли позыскати такожь и радикалôвъ, але на дворецъ прибуло всего лишь двохъ чи трохъ радикалôвъ, и то лишь зъ цѣкавости або яко кореспонденты ґазетъ.

Зъ Вѣдня доносять, що першій кинувъ яйцемъ котрыйсь изъ тыхъ трохъ студентôвъ, що вôйшли були до ваґона. Впреосв. Митрополитъ поступивъ ся тогды до вокна, а тутъ почали студенты кидати яйцями зъ надворку. Дуже характеристичнымъ єстъ такожь фактъ, що арештованѣ студенты приведенѣ на инспекцію поліціѣ завѣряли тамъ комісаря — якъ доносять до Dzien. Pol. — о своѣй льояльности для Австріѣ. Єсть то характеристика москвофилôвъ, що они все голосять передъ цѣлымъ свѣтомъ, що суть католиками и ѣдуть навѣть до Риму, а ширять православіє — говорять, що суть льояльными для Австріѣ — а аґітують противъ неѣ въ користь Россіѣ. Власти маютъ поробити дальшѣ кроки противъ демонстрантôвъ.

Вчера выслано зъ Вѣдня численнѣ телеґрамы кондоленційнѣ до Впреосв. Митрополита, а президентъ міністрôвъ гр. Таффе телеґрафувавъ ще до Кракова. Нинѣ въ полудне маютъ явити ся у Є. Ексцеленціи Выдѣлъ краєвый и репрезентація мѣста Львова.

Переглядъ політичный.

Вся праса вѣденьска розписує ся широко о москвофільскôй демонстраціи противъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополита. Противъ демонстрантôвъ веде ся дальше слѣдство мимо того, що комісаръ поліціѣ нерозглянувши добре дѣла укаравъ ихъ поліційно.

Въ комісіи буджетовôй австрійскои Делеґаціѣ выступивъ вчера гр. Кальнокій противъ напастей нѣмецкои прасы, котра робить єму закиды, що вôнъ своими поясненями ситуціѣ політичнои зашкодивъ дуже предложеню войсковому. Гр. Кальнокій сконстатувавъ насампередъ, що політика тридержавного союза тревае крѣпко и дальше, а вôдтакъ зазначивъ, що поясненя его о вôдношеню нашои Монархіѣ до Россіѣ зле зрозумѣли, бо въ політицѣ не настала нѣяка змѣна.

Зъ деякихъ ознакъ можна вносити, що въ россійскôй політицѣ на Всходѣ настає поволи важна змѣна. Россія думає мабуть залишити зовсѣмъ панславістичну аґітацію на Балканѣ и хоче звернути свою акцію головно на Азію, де стоить ѣй на перепкодѣ Анґлія.

„Гражданинъ" доносить, що становище помôчника міністра фінансôвъ, опорожнене по Ермоловѣ, мае заняти києвскій профессоръ Афиноґенъ Антоневичь.

Новинки.

Львôвъ дня 10 червня.

— **Для навѣщеныхъ повеню** пôслала Президія ц. к. Намѣстництва въ повѣтъ товмацкій 200 зр., а въ повѣтъ долиньскій 300 зр.

— **Курсъ для учителѣвъ.** Міністерство просвѣты потвердило внески краєвои Рады шкôльнои що-до урядженя курсôвъ науки для учителѣвъ, котрѣ готовлять ся до складаня испыту выдѣлового. Оденъ зъ тыхъ курсôвъ буде уряджений въ Краковѣ, другій у Львовѣ въ пôврôцѣ лѣтнôмъ 1894 р. въ школѣ промысловôй у Львовѣ пôдъ проводомъ директора тоижь школы Горголевского, а обнимати буде рисунки и математику въ 28 годинахъ. Число ученикôвъ на курсѣ мае выносити 40. На ученикôвъ маютъ зголошувати ся учителѣ народныхъ шкôлъ зъ цѣлого краю, що маютъ испытъ до шкôлъ народныхъ. Принятѣ одержать вôдпустку на пôвъ року.

— **На 12-ôмъ засѣданю руского товариства педаґоґічного** въ дня 1 червня ухвалено мѣжь иншими; выасиґнувати автореви ремунерацію за статью друковану въ „Учители" п. з. „Вплывъ христіяньства на устну словесность Русинôвъ" и згоджено ся на условя поданѣ авторомъ що до передруку сеи працѣ. Принято до вѣдомости справоздане адміністратора часописей зъ выдаткôвъ „Учителя" и „Дзвôнка". Ухвалено вôдбувати на

шукавъ всѣ кишенѣ и пустивъ ся до шафы зъ рѣчами и почавъ щось муркотѣти собѣ пôдъ носомъ, а вôдтакъ ставъ перешукувати всѣ рѣчи въ шафѣ.

Мôй приятель дививъ ся на то все и стававъ чимъ разъ бôльше неспокôйный.

— Нѣгде анѣ слѣду! — крикнувъ вуйко Хома. — Дежь ихъ знову чортъ вхопивъ? Тересо!

Панѣ Тереса вбѣгла зъ Клярою до комнаты. Коли побачила, якъ вôнъ розгосподарувавъ ся, заломила ще таки въ дверехъ руки и почала голосити:

— Падоньку мôй! То вже певно ôчицѣ! Ой тѣ нещасливѣ ôчицѣ!

— Певно що ôчицѣ! — сказавъ вуйко Хома сердито и почавъ выкидати зъ шафы всѣ рѣчи. — А щожь бы иншого? То лишь мои ôчицѣ все десь щезаютъ. Я знаю на певно, що я ихъ поставивъ отъ тутъ въ кишеню мого ґранатового сурдута.... але що то поможе ховати, де тôлько цѣкавыхъ рукъ!

— Теперь треба чимъ скорше шукати! — сказала панѣ Тереса до Кляры и таки заразъ почала сама пильно шукати въ однôмъ кутику комнаты. Кляра змѣркувавши важнôсть хвилѣ, пôшла за єѣ примѣромъ и почала шукати въ другôмъ, а мôй приятель такожь не дармувавъ, лишь шукавъ.

Вуйко Хома повыкидавши тымчасомъ всѣ рѣчи изъ шафы, заступавъ всѣмъ троимъ заедно дорогу та все лишь заводивъ:

— Боже мôй! Боже! На цѣлôмъ свѣтѣ таке не дѣє ся, якъ тутъ у мене! Теперь не можу навѣть отсей декретъ прочитати. — Впрочôмъ, мôй любый, — декретъ то рѣчь красна, а добра посада ще красша — але то ще нѣчого не значить, треба ще щось иншого. Кажу вамъ щиро — Царю небесный! Та господарка зажене мене до гробу! Що то я не наговорю ся, нѣчо не помагае! — Таки такъ, кажу вамъ щиро, мôй пане, що суть дуже важнѣ перешкоды, котрѣ менѣ не дозваляютъ.

— Та бо то вже свѣтъ кôнчить ся! — крикнула наразъ панѣ Тереса и станула якъ остовпѣла передъ вуйкомъ Хомою та показала на него.

Въ комнатѣ роздавъ ся голосный смѣхъ. Она, видите, добачила тѣ страшнѣ ôчицѣ, черезъ котрѣ мало що не звели ся на нѣнащо всѣ заходы мого приятеля, таки у вуйка на носѣ.

— Ты киваєшь головою и смѣєшь ся? — каже мôй приятель, що то менѣ оповѣдавъ, до мене. — Ты гадаєшь, що я тобѣ байки гну, що розповѣдаю якусь неправду. Але подумай собѣ, приятелю, що менѣ тогды була голова забита любовными рѣчами — що вуйко Хома бувъ тогды оберненый плечима до сестры и сестрѣнки, коли они вôйшли и перевертавъ въ шафѣ, що мы тогды такъ пильно шукали, що й зовсѣмъ не звертали на него уваги — але тобѣ видко зъ ôчей ще й щось иншого. Ты може пригадуєшь собѣ тѣ приповѣдки, що дуже подобаютъ на тѣ ôчицѣ, за котрыми шукає ся, а они на носѣ. Ну, нехай и такъ. Але послухай, якій бувъ конецъ тыхъ ôчицъ! На то чей вже не скажешь, що то такожь неправда.

На самъ Святый вечеръ по моѣмъ одруженю, запросили насъ, мене и жѣнку, на вечеру оба вуйки и теща. Коли мы вечеромъ прийшли, то ажь перепудили ся, такъ були всѣ чогось засумованѣ, а въ хатѣ все було поперевертане. У тещѣ ажь очи були червонѣ вôдъ плачу. Вуйко Иосифъ стуливъ ся въ кутикъ и стоявъ тамъ якъ грѣшникъ на покутѣ. Ярославъ, Господь знає, де сховавъ ся вôдъ бурѣ. Лишь вуйко Хома сидѣвъ вже коло накрытого стола надутый, пôдперши голову руками.... Розумѣє ся, що причиною всему тому сумови були — ôчицѣ. Знову десь були заподѣли ся. Двѣ годины шукали за ними надармо; пропали були якъ камѣнь у воду! Не помогло нѣчого, що всѣ зъ родины доказували, що они тому невиннѣ, бо ихъ не було тогды дома, коли ôчицѣ десь були заподѣли ся; тещѣ ажь до полудня не було дома, бо була въ мѣстѣ, Иосифъ бувъ въ канцеляріи, Ярославъ ходивъ зъ товаришами на довшу прогулку а кухарка мала повно роботы въ кухни. Нѣчо не помагало! Вуйко Хома нагризъ ся всѣхъ добре.

Але наконець таки трохи успокоивъ ся

— То у мене красный нинѣ Святый вечеръ — вôдозвавъ ся вôнъ жалôбнымъ голосомъ, а губы у него такъ и дрожали; — я не мôгъ собѣ нинѣ навѣть прочитати вечѣрнои ґазеты!

Борщу зъ крепликами зъ оселедця набравъ собѣ лишь кôлька ложокъ на тарѣль, и то ажь тогды, коли вже мы всѣ стали єго дуже захвалювати. Кухарка, що недавно стала була у нихъ на службу, гарна дѣвчина зъ чорными и палкими якъ грань очима и моторнои поставы, ажь не знала, що собѣ робити, чуючи, якъ мы єго захвалюємо.

По борщи та другихъ стравахъ поставила она на стôлъ величезный полумисокъ зъ штрудлемъ зъ яблокъ, безъ котрого не могло

будуче засѣданя выдѣлу въ комнатахъ наукового товариства им. Шевченка и перенести тамъ експедицію книжокъ товариства педаґоґічного. Передано до другои рецензіѣ двѣ працѣ научовй, котрй вôдтакъ має ся выдати осôбными книжками яко лектуру для ґімназіяльнои молодежи. Обговорено справу принимания питомцѣвъ до института св. Николая, и установлено норму, якъ се приняте маѥ вôдбуватись. Принято въ члены Ив. Туряньского учителя зъ Жиравки. Слѣдуюче засѣдане назначено на день 17 червня.

— **Три якъ рôднй браты.** Кухарь Иванъ Стельковичь, або инакше Рачиньскій, або Жовчиньскій, дальше сѣльскій злодѣй Илько vel Борисъ Иванусъ и жидокъ Гершъ Герліцъ прозваный такожь Ерліхомъ або Швайцеромъ — ставали сими днями передъ судомъ присяжныхъ у Львовѣ, обжалованй о злочинъ крадѣжи. Ся трôйка оперувала майже цѣлый рôкъ. Зъ першу обôкрали дяка Гриня Дудика въ Мазовецкôй Вôльцѣ, за що були каранй, опôсля вдерли ся до мешканя Ґотлєба властителя Теглова и вынесли въ вôдтамъ рôзнй предметы вартости 2000 зр. Крôмъ того, кождый кравъ ще на свою руку все, що попало. Мѣжь иншими спрятавъ Стельковичь 10 курокъ однôй господини въ Сокали. Отже за ихъ довгй руки засудивъ трибуналъ Стельковича на 5, Герша на 4, а Илька на 3 роки тяжкои вязницѣ.

— **Вѣсти зъ Буковины.** На стации зелѣзницѣ Руда минувшои суботы зъ рана выскочивъ зъ шинъ товаровый поѣздъ, тягненый двома льокомотивами. Шляхъ и обѣ машины значно попсували ся. — На вузкошляховôй зелѣзницѣ лѣсовôй въ Путнѣ выскочивъ зô шляху ваґонъ и убивъ двохъ робôтникôвъ. — Телеґрафічный стовпъ пôдъ Выжницею згнивъ такъ, що 31 м. м. зваливъ ся и убивъ перехожого селянина Юрія Беженана — Шайка розбôйникôвъ волочить ся вже вôдъ тыжня въ околици Михаленъ. Обрабували вже три родины — Селянка въ Тереблєстіє Гермина Гіршь повѣсила на шнурѣ на клямцѣ свою трилѣтну дитину, а сама утекла до Румуніи. Страхъ, що за звѣрска мати!

— **Зъ Мединичь** пишуть намъ: Въ селѣ Горуцко повѣта дрогобицкого въ давныхъ давенъ до нинѣшного дня панують злй обычаѣ, мимо того, що и давнѣйшй и теперѣшнй душпастирѣ старали ся довести людей до розуму. Правда, єсть и чеснй господарѣ тамъ и молодѣжь богато скористала та навчила ся вôдъ свого пан отця та учителя, але скажѣть намъ, о чôмъ свѣдчить така пригода? Въ Горуцку було дня 1 червня с. р. у Микиты Андрѣйчука весѣлє. На весѣлє прийшовъ незапрошеный Василь Пѣкуликъ, молодый ще, бо 18-лѣтный парôбокъ. Пôдпивъ собѣ и якъ звычайно нетверезый вчепивъ ся гостя весѣльного, молодця Теодора Дудича. Упоминавъ ся єго о якихсь 4 кр. и не выслухавши, що на то Дудичь скаже, вытягнувъ нôжь зъ кишенѣ и зранивъ Дудича тяжко въ груди. Ажь лѣкаря мусѣли кликати и той зашивъ рану. Гостѣ весѣльнй дуже злякали ся, а напастникъ утѣкъ. Теперь та справа розбирає ся въ медиництôмъ судѣ. Не входячи въ то, якъ судъ єѣ рѣшить, я бы радъ знати, кому вину того нападу приписати: чи злому выхованю, чи горѣвцѣ, чи такôй уже дикôй вдачи молодечôй? Здає ся, все разомъ зложило ся на то. — *П. П.*

— **Крадѣжь у тернопôльскôй касѣ ощадности.** Дня 19 падолиста 1891 выкрыли въ тернопôльскôй касѣ ощадности значну крадѣжь грошей. Того дня три старшй урядники не були въ службѣ, бо були перешкодженй. Дирекція мусѣла ихъ заступити молодшими. Въ дни кра ежи було въ касѣ пôдручнôй выимково богато грошей, бо 25.446 зр. 45 кр. Грошѣ тй укравъ хтось межи годиною 1. а 3., а замѣтивъ се урядникъ Александеръ Скоѵроньскій, прийшовши до касы о годинѣ 3. Справдили се такожь урядникъ Джамуховскій, директоръ Левъ Козьминьскій и возьный Иванъ Яремчукъ. Яремчукъ замыкавъ дверѣ входовй по выходѣ урядникôвъ на полудне и отвиравъ ихъ такожь. Однакъ судова комісія довѣдалась, що въ касѣ на бюркахъ були два ключѣ до дверей входовыхъ. А въ бюрку одного урядника бувъ ще другій ключь до пôдручнои касы и о тôмъ мусѣвъ певно знати практикантъ касы, Антôнъ Рудый, котрый мавъ приступъ до того бюрка. Въ першôй хвили не звернула комісія уваги на тй обставины, тымъ бôльше, що при ревізіи у Рудого не найшли нѣчого. Увязнено невинно трехъ урядникôвъ, они сидѣли кôлька мѣсяцѣвъ у вязници, ажь вкôнци слѣдство выказало, що то не они виннй. На справдѣшного виновника, Антона Рудого, звернуло увагу кôлькохъ мѣщанъ тернопôльскихъ, котрымъ дивнымъ здавало ся, що Рудый, сынъ бѣдного передмѣщанина тернопôльского, жиє собѣ якъ панъ, хочь маѥ всего лише 600 зр. рôчнои платнѣ. Сѣдунка Текля Ґлясъ, що продавала свôй товаръ недалеко маґістрату, видѣла єго того дня въ полудне коло касы. Зробили знову у него ревізію дня 11 лютого 1892 и найшли 379 зр., а цѣнными паперами 741.38 зр., разомъ 1120 зр. Хочь показало ся, що зъ тыхъ грошей 700 зр мавъ вôнъ за продажь ґрунту своєѣ сестры, але звôдки мавъ иншй грошѣ, не мôгъ вытолкувати ся. Отже увязнили єго, але таки не довѣдали ся, де подѣвъ украденй тысячѣ. Думають лише, що вôнъ схованъ ихъ на кладовище. Такъ обжалувавъ трибуналъ Антона Рудого и сами дяями судили єго. Приклинано 29 свѣдкôвъ. Рудый вôдпекувавъ ся всього, але свѣдки свѣдчили противъ него, єму доказано вину и вчера засуджено єдногôлосно на сѣмь лѣтъ тяжкои вязницѣ. Оборонець Тищѣнецкій заголосивъ рекурсъ.

— **Заказанй книжки.** Зъ Харкова ажь теперь прийшла ту вѣсть, що дня 11 и 12 мая жандармерія увязнила тамъ кôльканайцять осôбъ за спроваджене и розширюване заказаныхъ книжокъ. Мѣжь иншими увязнено статистика Русова и жену єго, дра Трутовского, ординатора клініки університетскои, Семена Левандовского, контрольора освѣтленя мѣста, и студентôвъ університету. Книжки посылавъ оденъ жидъ и вôнъ, якъ кажуть, заразомъ донѣсъ поліціи харкôвскôй, що выславъ письма на адресу Левандовского. Мабуть то правда о тôмъ жидѣ, бо поліція не увязнила заразъ Левандовского, коли вôнъ вôдобравъ пачку зъ книжками, лише слѣдила, у кого вôнъ буває, кому роздає книжки и въ той спосôбъ выслѣдили спôльникôвъ. Слѣдство вѣвъ молодый капітанъ жандармеріѣ Мезенцевъ, сынъ шефа жандармеріѣ, славного переслѣдувача всякого живѣйшого руху. Заказанй книжки то були переважно творы нашихъ писателѣвъ: Шевченка, Франка, Драґоманова, але були тамъ и россійскй. Такими способами хоче россійска цензура спинити розвôй украиньскои літературы; самодуры думають, що якъ въ однôмъ мѣсци заткають жерело, то оно вже не бити-ме и не найде собѣ другого выходу. А 19-ый вѣкъ уже на склонѣ....

— **На смертнôй постели** признавъ ся до вины оденъ убійникъ у Празѣ. Зве ся вôнъ Кароль Сметана зъ Бранова, маѥ 25 лѣтъ. Тому три роки бувъ вôнъ въ Америцѣ и тамъ убивъ поляка Волковского, забравши єму 210 доларôвъ. Пôдозрѣнє впало на кого иншого, на Олконьского и єго въ Піттсбурґу засудили на десять лѣтъ вязницѣ. Тымчасомъ Сметана вернувъ до Европы, волочивъ ся по рôжныхъ мѣстахъ и ажь у Празѣ засадили єго у вязницю на три роки, але за иншу провину. У вязници захорувавъ вôнъ тяжко и чуючи смерть свою, прикликавъ зарядъ вязницѣ и признавъ ся до згаданого убійства въ Америцѣ. Судъ, розумѣє ся, давъ знати до Америки, щобы невинного Олконьского выпустили зъ вязницѣ.

— **Хиньскій цѣсарь за плугомъ.** Для зазначеня ваги рôльництва ходить хиньскій цѣсарь що року на веснѣ за плугомъ. Сего року вôдбула ся такожь та церемонія. Хиньска часопись „Гупао" описує єѣ такъ: Дня 8 цвѣтня с. р. выйшовъ цѣсарь дуже рано зъ численною и блыскучою дружиною зô своєѣ палаты. Похôдъ робивъ незвычайно велике враженє, а йшовъ гарно прикрашеными улицями мѣста. Передъ богами, що опѣкують ся рôльництвомъ, зложивъ впередъ цѣсарь жертву, а вôдтакъ поснѣдавъ у палатѣ и выѣхавъ на поле. Поле, котре вôнъ мавъ орати, було означене паликами и численными хоругвами прерôжнои краски. На чотирехъ рогахъ поля стояли наметы, де лежала пшениця и инше збôже. Въ серединѣ поля стояли двораки въ пышныхъ одягахъ, зъ яскравыми хоруговцями въ рукахъ, а довкола поля несчисленна товпа поважаныхъ селянъ сивоволосыхъ, кождый зъ якимсь знарядомъ рôльничимъ въ руцѣ. Цѣсарь ставувъ за плугомъ, взявъ за чепѣгу лѣвою рукою, а батôгъ у праву и ставъ орати. Вôлъ, що тягнувъ плугъ, бувъ прибраный въ жовтй покрывала (жовта краска цѣсарска), а вели єго два вояки зъ цѣсарскои ґвардіѣ. Иншй достойники обрабляли тымчасомъ землю рôвными знарядами и сѣяли зерно. Цѣсарь зôравъ поле разъ довкола, по нѣмъ ишли за плугомъ три князѣ; по нихъ знову девять дворакôвъ, — вôдтакъ уже вернувъ цѣсарь до палаты.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 9 до 12 год. въ полудне дня 10 червня середна теплота була + 13·1° Ц., найвысша + 17·5° Ц. вчера по полудни), найнизша + 12·2° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (764). Вѣтеръ буде захôдный, слабый, теплота пôднесе ся до + 16·0° Ц., небо буде переважно захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ дня 9 с. м.:** пшениця 8·60 до 9·—; жито 6·25 до 6·70; ячмѣнь 5·20 до 5·80; овесъ 6·50 до 6·80; рѣпакъ 13·— до 13·25; горохъ 5·50 до 8·—; вика 5·— до 5·60; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка 8·— до 9·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 36·— до 37·—; кукурудза стара 5.75 до 6·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 15·— до 16·50.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 червня. Пôсля Pol. Cor. зробили поясненя ґр. Кальнокого дуже добре враженє въ Петербурзѣ.

Берлинъ 10 червня. Центрумъ домагає ся, щобы правительство за єго помôчь въ справѣ предложеня войскового надало католикамъ важнѣйшй посады.

Софія 10 червня. Нинѣ о 4 год. по полудни маѥ вôдбути ся въѣздъ княжои пары до столицѣ.

обойти ся, а штрудель бувъ красный, такій румяный та жовтый якъ золото и зъ верха добре посыпаный цукромъ. Теща взяла ся краяти штрудель и заѣхала глубоко ножемъ въ него, ажь ось пôдъ ножемъ щось заскреготѣло — Господи Боже святый! А то що такого? Бере и добуває изъ штрудля на свѣтъ божій страшно потовченй та залѣпленй очицѣ вуйка Хомы....

Черезъ хвильку дивили ся мы на тй очицѣ якъ остовпѣлй, а вôдтакъ споглянули на вуйка Хому и почали смѣяти ся на все горло. А єму ажь не знати, що робило ся, такъ бувъ заклопотаный, то блѣдъ, то червонѣвъ, спустивъ очи въ землю и ставъ кашляти. Кухарка не чекала вже, чи мы єѣ будемо хвалити, але почервонѣла ся якъ буракъ и полетѣла до кухнѣ.

Якъ дôстали ся очицѣ до штрудля, позôстало для насъ на завсѣгды невôдгаданою загадкою. Менѣ лишь здає ся, що вуйко Хома мусѣвъ тогды кухарцѣ помагати штрудель робити — але я таки тому не вѣрю. А коли тобѣ здає ся, що то не може бути, щобы очицѣ дôстали ся до штрудля, то я тобѣ на то скажу: Зъ очицями вуйка Хомы все було можливе!

Такъ таки було; бо вуйко не купувавъ вже теперь новыхъ очицъ; нѣ, вôнъ ставъ на старй лѣта „дурнуватымъ" и носивъ вже цвікеръ на довгôмъ шнурочку. Колижь єго часами де заподѣявъ, то шукавъ вже самъ и то дуже тихенько, щобы нѣхто не чувъ!

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Краховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.